De Panorama
Rebellenclub
WEEKBLAD VOOR DE JEUGD

VIJFDE JAARGANG
No 10 — 6 MAART 1954

Alleen voor abonné's van PANORAMA 5 ct.

JACK EN ZIJN VRIENDJE!

De mantel van Moestafa

Oosters verhaal

DOOR
J. TOEBOSCH

In een stad in het oosten leefde een heer, Moestafa geheten, die zeer rijk, maar ook zeer gierig was en niets voor arme mensen over had. Hij woonde met een oude bediende in een prachtig huis, dat hij van zijn ouders geërfd had. Altijd liep hij met een mantel, zo oud, dat bijna geen mens zich herinnerde hem anders dan met die mantel gezien te hebben; zó verschoten, dat niet meer uit te maken was, wat de oorspronkelijke kleur was geweest. Van onder tot boven zat hij vol lappen. Die mantel was in de stad spreekwoordelijk geworden, zodat men van een geheel versleten en onooglijk kledingstuk zei: „Dat lijkt wel de mantel van Moestafa."

Op zekere dag had Moestafa een buitenkansje gehad en hij besloot nu eens een bad te gaan nemen, een weelde, die hij zich maar hoogst zelden veroorloofde. Hij ging dus naar het badhuis, trok, daar aangekomen, zijn mantel uit, hing die aan een haak in de muur en ging daarna een van de badkamertjes binnen.

Nu was er juist in het badhuis een jongen van een jaar of tien, die niets liever deed dan grappen uithalen. Wacht, dacht hij, toen hij Moestafa had zien binnengaan, die gierigaard zal ik eens beetnemen. Hij nam de oude mantel, verstopte hem in een kast, zodat Moestafa er straks naar zou moeten zoeken en liep toen weg.

Hij nam de oude mantel en verstopte hem in de kast.'

Moestafa was ongeveer een kwartier in het bad, toen een deftig gekleed heer in het badhuis kwam, zijn mantel op de plaats hing, waar kort tevoren die van Moestafa gehangen had en daarna in een kamertje ging. En zo vond Moestafa, toen hij klaar was, in plaats van zijn oude mantel een prachtige nieuwe. Waar was nu de zijne.... ?

Hij had echter al gauw de oplossing van het raadsel gevonden.... Een paar dagen geleden had een vriend van hem, een zekere Motassem, tegen hem gezegd: „Moestafa, koop toch een nieuwe mantel," en daarop had hij geantwoord, dat hij dat gaarne zou doen, maar dat het er bij hem niet aanzat. En nu had die goede Motassem een mantel voor hem gekocht, hem het badhuis zien binnengaan en hem willen verrassen.... Hoe aardig van hem....! Ja, ja, er waren toch nog wel goede mensen in de wereld.... Moestafa sloeg dus de mantel om en ging heen. De mensen op straat bleven staan en keken hem verbaasd na. Ze wisten niet, wat ze zagen.... Moestafa met een nieuwe mantel....

Maar niet zo in zijn schik was de eigenaar van de mantel, toen hij uit het bad kwam en zijn kledingstuk miste. Hij riep de badmeester, die dadelijk aan het zoeken ging en na enige tijd een oude, verschoten en opgelapte mantel vond, die hij onmiddellijk als die van Moestafa herkende. En toen nu de portier wist te vertellen, dat hij Moestafa in een prachtige, nieuwe mantel had zien vertrekken, was het duidelijk: Moestafa had de mantel meegenomen en, daar hij niet wist, waar hij de zijne moest laten, had hij die in de kast verstopt.... De badmeester was woedend, dat zo iets in zijn gunstig bekend staande inrichting kon gebeuren. Daarom ging hij onmiddellijk naar de kadi.

Giafar, zo heette de eigenaar van de mantel, die een hebzuchtig en sluw man was, had echter al een ander plan gemaakt. „Neen, neen," zei hij, „de kadi moet er buiten blijven. Het moet een vergissing zijn, want een rijk en deftig man als Moestafa eigent zich niets onrechtmatigs toe. Het betekent niets en ik zal het met hem wel even in orde brengen." Hij liet nu de oude mantel inpakken en begaf zich daarmee naar de woning van Moestafa.

„Moestafa," zei hij, toen hij met hem alleen was, „ik kom eens met je praten over mijn mantel, die je uit het badhuis meegenomen hebt."

„Was die mantel van u?" vroeg Moestafa verwonderd. „Ik meende, dat het een verrassing van mijn vriend Motassem was."

Giafar lachte, dat hij schaterde. „Een verrassing van Motassem! Wel zeker, Motassem zal het in zijn hoofd krijgen, jou met een kostbare mantel te verrassen! Nee, man, je weet wel beter! Maar ik wil je ongeluk niet. Ik zal 't goed met je maken. Je kunt die mantel van me kopen."

„Hoeveel vraag je er voor?"

Giafar noemde het bedrag.

„Maar dat is afzetterij!" riep Moestafa verschrikt uit. „Voor dat bedrag kan ik wel tien mantels kopen! Beste Giafar, je wilt me toch niet arm maken!"

„Wel nee, beste vriend. Maar afzetterij of geen afzetterij, je betaalt me wat ik gevraagd heb, of ik ga van hier naar de kadi en dan zou je er wel eens spijt van kunnen hebben, dat je de mantel niet gekocht hebt. Verder heb ik je niets te zeggen en nu maar dadelijk beslist: ja of nee."

Moestafa begreep, dat er voor hem niets anders overbleef dan te betalen en zuchtend telde hij Giafar een groot aantal goudstukken voor, waarmee deze, allervriendelijkst groetend, vertrok. Moestafa had nu twee mantels, want de oude had hij ook teruggekregen. Maar wat moest hij daar nu mee doen... ? Ha, daar viel hem wat in. Hij was nog geld schuldig aan een timmer-

man, die kort tevoren een klein karweitje voor hem had opgeknapt. Als hij die man eens met die oude mantel betaalde....

Hij riep zijn bediende en zei: „Hamid, breng deze mantel naar Ali, de timmerman, en zeg hem, dat hij die van me krijgt als beloning voor het werk, dat hij voor me gedaan heeft. Wat zal die man er blij mee zijn, want hij is nog zo goed als nieuw en heel wat meer waard dan een paar stuivers loon."

Dat vond Hamid ook. Hij pakte de mantel in en ging er mee op weg. Nog geen kwartier later was hij echter met het pakje terug.

„Moet u eens horen, wat een ondankbare vlegel!" zei de bediende. „Ik liet hem de mantel zien, maar wat denkt u, dat hij zei....? Dat u zich moest schamen een fatsoenlijk mens zo'n ding te geven, dat voor een bedelaar nog te slecht was en dat hij eerstdaags wel zou komen om zijn geld te halen. Toen ik nog wat wilde zeggen, dreigde hij mij de deur uit te gooien, als ik niet maakte, dat ik dadelijk wegkwam."

Moestafa schudde het hoofd. „Treurig!" zei hij. „Kijk, Hamid, dat is nu de dank, als je de mensen goed wilt doen.... Maar intussen zit ik nog met die oude mantel. Niemand wil hem hebben, en volgens de Koran mag ik geen twee mantels bezitten. Wat nu?"

„Als ik hem vannacht eens in de grond stopte...."

Dat vond Moestafa goed en zo ging Hamid omstreeks middernacht naar de tuin achter het huis, groef een gat, deed de mantel er in,

Hij ging tot midden op de brug en wierp toen het pakje in het water.

maakte de kuil weer dicht en ging daarna weer in huis.

Maar nu wilde het geval, dat Moestafa's buurman die nacht niet had kunnen slapen en daarom was opgestaan en bij het licht van de maan Hamid bezig had gezien. „Die moet zeker voor zijn baas een schat begraven, omdat die vrek bang is voor dieven," zei hij. „Wacht, daar zal ik bij zijn."

Hij wachtte nog een uur, klom daarna, met een schop gewapend, over de tuinmuur en begon op de plek, waar hij de bediende had gezien, ijverig te graven. Al gauw stiet hij op iets, maar in plaats van een zak met goudstukken, zoals hij verwacht had, was het de oude versleten mantel, die hij onmiddellijk herkende. Woedend gooide hij hem weer in de kuil en keerde, zonder zich de moeite te geven deze dicht te maken, langs dezelfde weg, die hij gekomen was, naar zijn woning terug.

De volgende morgen hoorde Moestafa van Hamid, dat deze zijn werk verricht had. Maar toen hij wat later in zijn tuin kwam, vond hij daar een kuil en daarin zijn mantel liggen. Voetstappen leidden naar de muur en hij behoefde dus niet te vragen, wie hem dat geleverd had.... Maar daaraan had hij ook al niets.... Hij ging naar Hamid en vertelde hem, wat hij zoëven gevonden had.

Wat nu te doen....?

„Ik weet wat," zei Hamid, nadat ze enige tijd overlegd hadden. „Ik gooi hem vanavond in het water."

„Dat heb je goed bedacht, Hamid," zei Moestafa.

Toen het duister was, maakte Hamid van de mantel een pakje, verzwaarde het met een steen en begaf zich naar de rivier, die door de stad stroomde. Hij ging tot midden op de brug en wierp toen het pakje in het water. „Zie zo," zei hij, terwijl hij wegging, „nu zullen we er geen last meer van hebben."

Hij wist echter niet, dat het pakje terecht was gekomen in een bootje, dat juist op dat ogenblik onder de brug uit kwam. Het had maar weinig gescheeld, of de man,

die er in zat, had het op zijn hoofd gekregen. Nu viel het vlak bij hem neer. „Wat is dat?" vroeg hij verwonderd.... Daar hij om te roeien beide handen nodig had, moest hij zijn nieuwsgierigheid echter bedwingen tot hij aan wal was. Toen maakte hij het pakje open en.... „De mantel van Moestafa!" riep hij woedend. „Laat die gierigaard die zelf houden....! Maar hij zal hem terugkrijgen....!"

Hij pakte de mantel weer in, liep naar de woning van Moestafa en gooide onder de uitroep: „Hier heb je je mantel!" het pakje door een openstaand venster naar binnen.

Moestafa en zijn bediende hoorden in een kamer iets met een plof neervallen en tegelijk het geluid van brekend glas- en aardewerk. Verschrikt snelden ze toe. Hamid maakte licht en nu zagen ze, wat er gebeurd was. Het pakje was terechtgekomen op een tafeltje, dat vol stond met vazen, beeldjes en glazen, die nu alle in scherven op de grond lagen. Alles was kapot!

„Al mijn mooie dingen stuk!" jammerde Moestafa. „Och, och, wat een schade! Ik ben een geruïneerd man! Die ellendige mantel! Wat een leed heeft hij al gebracht! Hamid, Hamid, wat moet ik beginnen....?"

„Heer," zei Hamid, „laat mij u een goede raad geven. Ga eens naar de kadi. Dat is een eerlijk en verstandig man, die ieder helpt. En neem dan de mantel mee."

Moestafa dacht even na. „Ja, dat zal het beste zijn, Hamid," zei hij. En zo ging hij de volgende morgen naar de kadi en vertelde hem de hele geschiedenis.

„Moestafa," zei de kadi, toen hij alles gehoord had, „u hebt verkeerd gedaan. U had die mantel zo maar niet mogen meenemen, u bent er echter al genoeg voor gestraft."

„Dat vind ik ook, heer kadi," zei Moestafa. „Maar wat moet ik nu doen?"

„Laat de mantel maar hier. Ik zal wel zorgen, dat hij vernietigd wordt en geen kwaad meer kan doen. En nu een goede raad: Wees niet meer zo gierig, maak een verstandig gebruik van uw geld en wees ook goed voor de armen."

Moestafa dankte de kadi en beloofde, dat hij zijn raad zou volgen. En daar hij woord hield, was hij weldra algemeen geacht en bemind, zodat de oude mantel hem nog veel geluk bracht.

DE WOLF EN DE HERDERS

Het is nooit te laat om zijn leven te beteren. Zo dacht een wolf er op zekere dag ook over.

Hij vond het mal, dat iedereen zo'n hekel aan hem had. Men vreesde hem, men ging hem uit de weg, want voor grote en kleine mensen bleef hij eeuwig en altijd: de boze wolf.

Dat moest en dat zou anders worden!

Ik eet geen vlees meer, dacht de wolf. Ik ga net doen als de koeien en de schapen en de geiten. Ik ga gras eten en wortelen. En als het moet, laat ik me verhongeren, maar ik steek geen poot meer uit naar een levend wezen.

Maar op een dag waren er allerlei liefelijke geuren, die de neus van de wolf streelden.

LEERRIJKE LESSEN

Hij kwijlde er gewoon van. Geen wonder ook! Die geuren kwamen van de plaats, waar de herders hun middagmaal hielden. De wolf sloop er heen en keek.

„Wel heb ik ooit!" riep de wolf.

De herders hadden het mooiste lam geslacht, dat bij de kudde was, en waren het aan het oppeuzelen.

En *ik* zou maar gras eten, dacht de wolf nijdig, terwijl de mensen zelf hun mooiste vee niet sparen? Men kan mij nog meer vertellen....!

En hij ging op zoek naar het vetste schaap van de kudde.

Woorden wekken, maar voorbeelden trekken, zegt een spreekwoord. Denk je er wel eens aan, dat men niet alleen zal luisteren naar wat je aanprijst als goed en voornaam, maar dat men ook zal kijken of je dat zelf in de praktijk toepast?

ONZE WONDERE WERELD

DIT WIEL OP DE VLAG VAN INDIA IS EEN AFBEELDING VAN EEN 2200 JAAR OUD STENEN RAD TE SARNATH.

DIT AMERIKAANSE SCHIP, DE MONONGAHELO, WERD IN 1868 BIJ EEN GROTE SPRINGVLOED EEN KILOMETER VER HET LAND IN GEWORPEN. MEN MOEST EEN KANAAL GRAVEN OM HET WEER VLOT TE KRIJGEN.

DEZE KROMME MINARET WERD IN IRAN OPGETROKKEN OM EEN GEBOCHELDE MUZELMAN TE EREN.

IN DE BUURT VAN ASKERSUND IN ZWEDEN IS EEN MEER, WAARIN ALLEEN RODE WATERLELIES BLOEIEN.

DITJES en DATJES

Het komt menigmaal voor dat de slagtanden van een olifant een zodanige lengte en zo'n groot gewicht bereiken, dat het dier die tanden nu en dan even moet laten rusten in de vork van een boom

om de nekspieren gelegenheid te geven weer op hun verhaal te komen. Het gevolg daarvan is dat dergelijke olifanten niet mee kunnen met de kudde, op hun eentje gaan zwerven en dan vroeg of laat het slachtoffer worden van de jager.

Het gevoel van pijn vertelt ons niet altijd waar die pijn precies zetelt. Zo wordt pijn veroorzaakt door galstenen vaak gevoeld in de schouderbladen; pijn ontstaan door een of ander gezwel van het heupgewricht wordt dikwijls gevoeld in de knie en de pijn veroorzaakt door een ontstoken kies zetelt wel eens in het oor.

•

De enige koning die ooit een verzekering afsloot voor het geval hij zijn troon zou komen te verliezen, is vermoedelijk Prajadhipok, koning van Siam van 1925 tot 1935. Hij had met Franse en Engelse maatschappijen contracten afgesloten die hem, toen hij in 1935 afstand van zijn troon moest doen, in staat stelden rijkelijk te leven tot aan zijn dood in 1941.

De merkwaardigste schadevergoeding die ooit werd gevraagd was die van Turkije in de achttiende eeuw. Als een pasja zich bijvoorbeeld verwaardigde eens te gaan dineren bij een bekende familie, dan liet hij nooit na om na het diner zijn „tandgeld" te vragen. Dat was een schadevergoeding die hem zijn inziens toekwam voor de slijtage aan zijn gebit door het nuttigen van de aangeboden spijzen.

OVERWINTERING BIJ PLANTEN EN DIEREN (II)

Winterslaap en winterrust

Ook bij de grotere dieren zien we vele vormen van overwintering. Zo duurt de winterslaap in noordelijker landen langer dan in zuidelijker landen. Gewoonlijk slapen de vleermuizen vijf tot zes maanden, de egels drie tot vier maanden, de hamsters vier tot vijf maanden en de slaapmuizen zes tot zeven maanden.

De vleermuizen

Ook de vleermuizen zoeken tegen de herfst een geschikte winterplaats op. Sommige soorten — er zijn er dertien in ons land — doen dat op de plaats, waar ze ook des zomers leven, andere gaan over kleinere of grotere afstanden trekken. Zo overwinteren heel veel vleermuizen in de grotten van Zuid-Limburg. Men kan daar vleermuizenkamers aantreffen, waar honderden en nog eens honderden vleermuizen aan de zolder hangen om te overwinteren.

Heel typisch hangen de dieren aan hun pootjes met de kop naar beneden. En zo hangend verslapen ze de gehele winter.

In de herfst zijn de vleermuizen moddervet. Ze hebben in hun lichaam dus een flinke voedselvoorraad opgeslagen, waarop ze in de winter kunnen teren. Toch zal de vleermuis met die voedselvoorraad zuinig moeten omgaan. Daarom wordt de ademhaling tot het uiterste beperkt. Door de ademhaling immers „verbrandt" het voedsel in het lichaam. Door de geringe verbranding daalt echtèr ook de lichaamstemperatuur en dit heeft ook nog weer het voordeel, dat weinig warmte aan de omgeving wordt afgestaan. Tegen het voorjaar zijn de vleermuizen natuurlijk wel heel wat lichter geworden, wel ongeveer een vijfde van het herfstgewicht, maar dat is gauw genoeg weer ingehaald.

Eekhoorn.

Egel, hamster en slaapmuizen

Ook de egel eet zich tegen de winter goed dik en krijgt dus ook reserve in het lichaam.

Dan zoekt hij een warm plaatsje op, onder een hoop bladeren bijvoorbeeld, en blijft daar rustig slapen tot de voorjaarszon hem weer wakker roept.

De hamster graaft een diep hol en verslaapt zo de koude wintertijd. Ook de muizen, die een winterslaap houden, zoals de zogenaamde slaapmuizen, doen dat. Bij de laatste twee diersoorten zien we echter toch een groot verschil met de voorgaande. Ze leggen namelijk een wintervoorraad aan.

Hamster.

Zodra de nachten kouder worden, gaat de hamster zijn winternesten aanleggen. De gangen en de kamers hiervan liggen dieper dan die van de zomernesten. Zijn deze voorraadschuren netjes klaar, dan wordt het voedsel uit de zomernesten — de hamster verzamelt ook in de zomer — naar deze plaatsen overgebracht. Wordt het flink koud, dan sluit de hamster de gangen naar buiten af en kruipt zelf in een bolvormig nest, dat bekleed is met gras en graanhalmen, weg en gaat slapen. Ongeveer om de vijf dagen, zegt men, zou de hamster wakker worden en hij pakt dan zijn voorraad aan. In Maart, soms ook al in Februari, komt de hamster dan weer te voorschijn.

De slaapmuizen, zoals de eikelmuis, die in ons land in Zuid-Limburg voorkomen, houden hun winterslaap in nesten of nestkastjes, soms met verscheidene bij elkaar. Deze winterslaap kan wel ongeveer zeven maanden in totaal duren, maar af en toe worden ze ook weer wakker om voedsel op te nemen. Het muisje, dat zeven maanden slaapt, heet de zevenslaper.

De eekhoorn

Ook de eekhoorn houdt op deze wijze zijn winterslaap.

In de herfst verzamelt deze mooie springer een grote hoeveelheid voedsel in holle bomen, in oude nesten en zelfs onder de grond. Dikwijls kan het diertje de nesten niet eens alle terugvinden en blijven de eikels en beukenootjes, die opgeslagen lagen, dus liggen. Op die grondnesten groeit dan later een aantal twijgjes naar boven: jonge eike- en beukebomen.

Zo helpt hij nog mee aan de beplanting.

Bunzing en hermelijn

De kleine roofdieren als bunzing en hermelijn houden geen winterslaap.

Wel zoeken ze tegen het koude jaargetijde een warm plekje op en verdoezelen daar de dagen. De honger echter maakt hen af en toe klaar wakker en drijft hen naar buiten om voedsel te zoeken. Bij sneeuw is dat erg gevaarlijk en vandaar, dat de hermelijn een mooi, wit winterpakje heeft, dat hem tegen zijn vijanden, vooral grote roofvogels, beschermt.

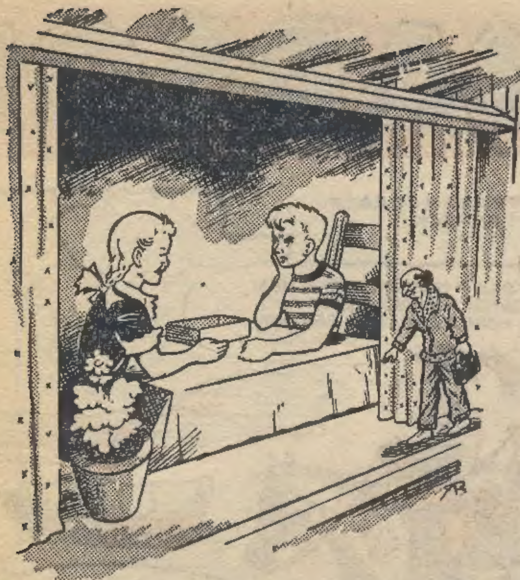
Zo zien we legio vormen van overwintering. Elk dier doet het op zijn manier. Dit sluit niet uit, dat toch heel veel dieren in de winter koude en ontbering lijden en dat zelfs vele dieren omkomen.

J. B. M. v. d. Belt

Egel.

Mannetje Ruziemaker

Ken jij mannetje Ruziemaker? Mannetje Ruziemaker is een klein, zwartkijkend mannetje, dat altijd gekleed gaat in een veel te groot, slobberig pakje. En waar mannetje Ruziemaker geweest is, komt altijd ruzie en narigheid.

Nu moet je niet denken, dat je hem zo gemakkelijk te zien krijgt! Nee, dat lukt haast niet, want mannetje Ruziemaker is zó klein, dat hij zich gemakkelijk ergens kan verbergen. In een plooi van een gordijn bijvoorbeeld of onder de zitting van een stoel. Maar je merkt het in ieder geval wel als hij bij je geweest is, nou, hoor! Hoe dan? vraag je. Wel, dat zal ik je nu eens vertellen. Luister dus maar goed!

Mannetje Ruziemaker nam op een middag zijn kleine, zwarte koffertje van de zolder en slofte zijn huisje uit.

„Ik ga er maar weer eens op uit," mompelde hij bij zichzelf. „Ik neem een zucht of een boos rimpeltje uit m'n koffertje, zet 't op m'n hand, blaas en.... dan gaat verder alles vanzelf!"

Ja, ja, dát was mannetje Ruziemaker. Het zwarte koffertje, dat hij bij zich droeg, zat vol zuchten en boze rimpeltjes, die hij, overal waar hij maar kans zag, uitdeelde aan de kinderen. Soms ook weleens bij de grote mensen. Waar zou hij nu heen gaan?

Warempel, dacht ik het niet! Recht naar het grote huis, waar Guusje en Truusje wonen. De vorige dag was hij daar ook al geweest, en toen had hij op Guusje's gezicht een heleboel boze rimpeltjes achtergelaten.

„Hier moet ik zijn," mompelde mannetje Ruziemaker, „in dit huis. Ik ben nieuwsgierig dat jongetje van gisteren weer te zien."

En.... hoepla hop! Met één sprong belandde Ruziemaker op de vensterbank. Het raam stond wagenwijd open, want de zon scheen heerlijk. Mannetje Ruziemaker kroop naar binnen en verschool zich achter het gordijn. Nieuwsgierig keek hij de kamer in. Guus en Truus zaten samen aan tafel. Guus keek vreselijk boos, maar Truusje lachte vrolijk.

„Ha ha," grinnikte mannetje Ruziemaker, „hier is weer iets voor me te doen!"

Snel opende hij zijn koffertje, nam er enkele zuchten en boze rimpeltjes uit en blies ze in Truusje's richting. Onmiddellijk veranderde Truusje's gezicht. De vrolijke glimlach was weg en daarvoor was een vervelende, nare, boze bui in de plaats gekomen.

Het ondeugende kereltje wreef zich de handen van pret, toen hij zag, dat zijn onderneming zo gauw gelukt was.

„Ik wil niet meer met je spelen, Guus! Jij wilt altijd de baas zijn!" riep Truusje kwaad. „Je bent een akelige, vervelende jongen, nou weet je het," en ze begon luid te schreien!

„Huilebalk....huilebalk," plaagde Guus, terwijl de boze rimpeltjes op zijn gezicht steeds dieper en dieper kwamen te zitten.

Mannetje Ruziemaker sloeg zich op de knieën van plezier. Hij was best tevreden over zichzelf. En grinnikend verliet hij het grote huis, terwijl die twee daar nog maar steeds doorgingen met ruzie maken. Doch nog maar net was hij verdwenen, of een klein, blond elfje streek neer op de vensterbank. Het was elfje Zonnestraal, het liefste en vrolijkste elfje uit Elfenland.

„Lieve help, wat zie ik nu!" riep ze verschrikt. „Wat ontzettend is dat! Ik wil wedden, dat mannetje Ruziemaker hier bezig is geweest. Wat gelukkig, dat ik juist hier wat wilde gaan uitrusten!"

Haastig greep ze in de zak van haar jurkje en haalde er een klein glazen buisje uit. In dat buisje zat een geel-achtig poeder. Een beetje daarvan strooide ze op haar hand, en toen vloog ze naar de beide kinderen toe. Eerst blies ze er wat van in Truusje's gezicht, en daarna wat in dat van Guusje. Op datzelfde ogenblik hield Truusje op met huilen en keek ze door haar vingers heen naar Guusje. Daarop schoten ze beiden in de lach. De boze bui was gelukkig verdwenen.

„Kijk....kijk," wees Guusje opeens, „een vlinder in onze kamer!"

„O, wat jammer," riep Truusje, „nu vliegt hij juist het raam uit!"

De kinderen wisten niet, dat het 't aardige elfje was, dat daar nu net wegvloog. Dat komt doordat elfjes zo ontzettend veel op vlinders lijken. Je kunt je daarin zo gemakkelijk vergissen.

En.... wat ik nog zeggen wilde! Mocht het gebeuren, dat mannetje Ruziemaker op visite komt, weet je wat je dan doen moet om hem kwijt te raken?

Je springt van de ene voet op de andere, terwijl je zegt:

Himpeldehimpeldehei,
Ik ben zo vrolijk, ik ben zo blij,
Hopsahei, joechei!
Ruziemaker, ga maar heen,
Laat me liever maar alleen.
Himpeldehimpeldehei!
Ik ben vrolijk, ik ben blij,
Hopsahei, joechei!

En ik weet zeker, dat mannetje Ruziemaker binnen de minuut verdwenen is.

Marja Corel

KIT KARSON

KAPITEIN! MIJNHEER! ALS EEN LANDROT JE DAN EEN GOED ADVIES MAG GEVEN, DAN ZOU HIJ ZEGGEN: GA NIET VERDER NAAR HET NOORD-WESTEN, MAAR GA NAAR HET ZUIDEN - JE ZULT ER HEEL VEEL VOORDEEL VAN HEBBEN ALS JE DOOR DE PINO STREEK GAAT!
NOU SPREEK JE TENMINSTE BEHOORLIJKE TAAL, JONGE MAN! IK ZAL HET VAST EN ZEKER DOEN!

EN DE KAPITEIN NAM DE RAAD TER HARTE EN TROK OP WEG!
HET GEEFT NIETS MET EEN MAN TE PRATEN VAN DAT SOORT! HIJ HEEFT EEN OPVLIEGENDE NATUUR!
JE HEBT MISSCHIEN GELIJK, KIT KARSON! HIJ MAAKT NU EEN BETERE KANS OM STENEN GEZICHT NIET TE ONTMOETEN! ALS IK EEN PAAR MAN OVER HAD, ZOU IK HEM WEL EEN GELEIDE MEEGEVEN!

WEET U WAT, MAJOOR! IK ZAL HEM BEGELEIDEN! IK ZAL IN DE BUURT BLIJVEN EN EEN OOGJE IN HET ZEIL HOUDEN!

EN ZO REED KIT KARSON AAN DE VOET VAN DE PINO HEUVELS EN HIELD NIET ALLEEN DE WAGENS, MAAR OOK DE HELE NOORDWESTELIJKE VLAKTE IN HET OOG.

OP EEN GEGEVEN OGENBLIK KEEK IK OM!
OEI JOEI! DAAR KOMT STENEN GEZICHT AAN!

DAAR KWAMEN ZE AAN, IN VOLLE GALOP AAN DE ANDERE ZIJDE VAN HET DAL! EEN TROEP INDIANEN OP HET OORLOGSPAD ONDER BEVEL VAN STENEN GEZICHT - HET WOESTE OPPERHOOFD VAN DE CHICKASAWS.

N en de STIJFKOP

STENEN GEZICHT RIJDT NAAR DE UITHOLLING IN DE NACHEZ ROTSEN. ALS HIJ DAAR KOMT ZIT HIJ VLAK BOVEN DE PLAATS WAAR KAPITEIN JOB EN ZIJN GEZIN LANGS GAAN... ER IS DUS GEEN MINUUT TE VERLIEZEN.

DE UITGESCHREEUWDE BELEDIGING GALMDE DOOR HET DAL!

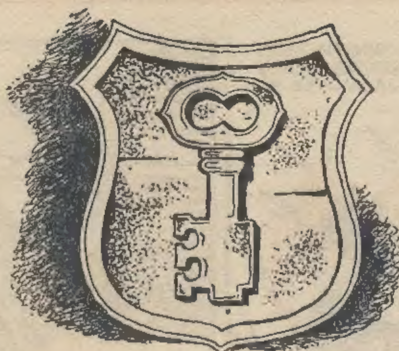

TOEN ZIJ BOVEN DE HEUVELKAM UITKWAMEN WAS KIT KARSON REEDS OP DE HELFT VAN DE BOOMSTAM DIE ALS BRUG OVER DE KLOOF DIENDE!

Het houten sleuteltje

DOOR

IRIS

Wisten jullie, dat het wapen van Babbaldonië uit een houten sleutel op een blauwe achtergrond bestaat? Ja? Maar weten jullie dan ook hoe dat wapen is ontstaan? Nee? Nou, dan zal ik jullie dat eens gaan vertellen.

Voordat Babbaldonië een koninkrijk was, leefde er eens een kleine weesjongen, die Pellar heette, en die heel zijn leven had gezworven. Zoals de meeste van die kleine zwervertjes was hij hard en brutaal geworden, maar hij had toch wel een goed hart, zoals bleek toen hij eens op een landweg een oud vrouwtje met een grote lading sprokkelhout op haar rug zag sjouwen. Hij ging naar haar toe en zei: „Kom, moedertje, laat mij dat maar voor je dragen. Ik ben waarschijnlijk wat sterker dan jij." Hij nam het hout van haar over en sjouwde het over een afstand van niet minder dan zeven kilometer naar haar huisje. Intussen vertelde hij haar zijn levensgeschiedenis: hoe hij altijd pech had gehad en bijna nooit een baantje had kunnen krijgen.

Toen zij bij haar woning gearriveerd waren, bracht hij het hout in het schuurtje en zei tegen het vrouwtje: „Nou, tot ziens dan maar!"

„Hé, wacht even," zei het vrouwtje. „Je hebt mij zo prachtig geholpen, dat ik jou nu op mijn beurt een dienst wil bewijzen. Ik geloof, dat ik weet hoe het komt, dat je met baantjes nooit geluk hebt gehad. Jij hebt iets nodig, dat de harten van de mensen opent, zodat zij je welgezind zijn. Kijk, ik heb hier een houten sleuteltje, dat je op je verdere levensweg zal helpen. Het is een wondersleuteltje. Als je het in je zak draagt en het omdraait, wanneer je iemand iets vraagt, zal aan je verzoek worden voldaan. Alleen moet ik je er dit wel bij vertellen: het sleuteltje heeft een ontzettende hekel aan onbeleefdheid en als jij niet beleefd bent, werkt het beslist niet. Veel succes!"

En weg was zij.

Vrolijk fluitend keerde hij terug naar de hoofdweg.

Het duurde niet lang of hij zag een boer met paard en wagen aankomen en omdat hij honger had gekregen, besloot hij de macht van het sleuteltje meteen te beproeven. „Hé, ouwe!" riep hij. De man keek zelfs niet op en het schoot Pellar te binnen, dat hij het sleuteltje met deze weinig beleefde uitroep misschien had geërgerd. Hij liep daarom even hard en zodra hij de wagen had ingehaald, zei hij: „Neemt u mij niet kwalijk, mijnheer, maar zou ik misschien een stukje met u mee mogen rijden, want ik ben op zoek naar werk!"

„Dat klinkt beter," bromde de man. „Klim er maar op!"

Dat gaat niet gek, dacht Pellar.

Toen zei de boer: „Zo, dus je zoekt een baantje. Nou, dat tref je dan, want ik heb toevallig een jongen nodig om bij mij in de tuin te werken. Ik ben bereid je een zilverstuk per maand te betalen."

„Prachtig!" riep Pellar uit en om het sleuteltje een pleizier te doen zei hij: „Ik ben u erg dankbaar. U bent erg vriendelijk voor mij."

En het was ook prachtig. Pellar vond het prettig in de tuin te werken en dank zij zijn sleuteltje kon hij het met de bewoners van de boerderij spoedig goed vinden. Na een jaar stierf de boer echter en zo kwam Pellar weer alleen op de wereld te staan — ditmaal met zeven zilverstukken op zak.

Hij begaf zich met zijn zeven zilverstukken naar de veemarkt in het dichtstbijzijnde dorp. Hij wilde een koe kopen, maar hij kwam tot de ontdekking, dat hij van koeien al heel weinig verstand had, en tenslotte bleef hij daarom bij een dikke veehandelaar staan. Hij draaide het sleuteltje in zijn zak om en zei: „Pardon, mijnheer, zoudt u misschien zo vriendelijk willen zijn mij te helpen? Ik bezit zeven zilverstukken en daarvoor zou ik graag een koe kopen. Ik heb echter helemaal geen verstand van koeien en daarom zou ik u willen vragen mij met uw deskundig oordeel bij te staan."

Het sleuteltje werkte blijkbaar weer, want de veehandelaar — die al talloze mensen had bedrogen — glimlachte tegen de kleine Pellar en zei: „Als je mij vijf zilverstukken geeft, mag je die roodbonte koe daar meenemen. Het is een hele beste melkkoe."

„Dank u vriendelijk," zei Pellar en overgelukkig ging hij met de koe — die wel vijftien zilverstukken waard was — naar het dorp, waar hij bij verschillende huizen aanbelde en — terwijl hij zijn sleuteltje ronddraaide — overal hetzelfde verhaal afstak: hoe hij zijn baantje was kwijtgeraakt en nu een koe had aangeschaft in de hoop, dat de mensen melk van hem zouden willen kopen. Het sleuteltje werkte weer, want de mensen vonden goed dat hij elke dag kwam horen of er melk nodig was.

Het ging Pellar voor de wind. Weldra had hij geen melk genoeg meer om aan de vraag te voldoen en kocht hij bij dezelfde veehandelaar nog een koe, en nog een en nog een — tot hij tenslotte tien koeien had. Het sleuteltje hielp hem reusachtig. De man van wie hij zijn

eerste koe had gekocht stond hem met raad en daad bij en het duurde niet lang of hij en Pellar werkten steeds samen. De zaken gingen voortreffelijk, dank zij de vakkennis van de veehandelaar en het sleuteltje van Pellar, dat hem uitstekend hielp — behalve de enkele keren, dat Pellar zijn geduld verloor en onaangename dingen ging zeggen, want dan liet het sleuteltje hem direct in de steek.

Enkele jaren nadat hij zijn eerste koe had gekocht, moest Pellar personeel in dienst nemen om zijn kudden te hoeden, zijn paarden te verzorgen en de melk rond te brengen.

Op nauwelijks twintigjarige leeftijd was Pellar de rijkste en ook meest beminde man van de gehele streek.

Slechts éénmaal werd zijn voorspoed ernstig bedreigd. Dat was toen rovers uit de bergen de streek teisterden en zijn kudden vaak een prooi van hun strooptochten werden.

Ook zijn buren leden veel schade en die kwamen tenslotte naar hem toe met het verzoek de leiding bij de bestrijding der rovers op zich te nemen.

Pellar zadelde zijn beste paard en reed naar de bergen. De roverhoofdman nu bleek helemaal geen woesteling te zijn, maar een vrij beschaafd man, die op Pellar's vraag waarom hij eigenlijk roofde antwoordde, dat hij en zijn mannen dat wel moesten doen, omdat zij anders van honger en gebrek zouden omkomen. Ik kan je verzekeren, dat Pellar tijdens het gesprek met die hoofdman zijn sleuteltje heel wat keren omdraaide en er vooral voor zorgde erg beleefd te zijn — en de resultaten bleven dan ook niet uit. Pellar slaagde er namelijk in met de roverhoofdman een overeenkomst te sluiten: de rovers zouden de bewoners van Pellar's streek niet meer lastig vallen, maar hen juist tegen andere rovers beschermen; in ruil daarvoor zouden zij van de gezamenlijke bevolking elke maand genoeg geld krijgen om kleding en eten te kopen. Zij werden dus niet anders dan politiemannen! Toen Pellar terugkeerde, waren alle mensen uit de streek bijzonder tevreden over hetgeen hij had bereikt, zodat zij hem tot hun koning uitriepen.

"....kijk, ik heb hier een houten sleuteltje."

Aldus ontstond het koninkrijk Babbaldonië met als eerste koning een man, die in zijn jonge jaren een hongerend zwervertje was geweest. Pellar zelf bepaalde later het wapen van Babbaldonië en het zal wel niemand verwonderen, dat dit wapen in een houten sleutel bestaat.

En het vrouwtje dat de kleine Pellar het houten sleuteltje had gegeven?

Pellar heeft haar nooit teruggezien, maar vele jaren nadat hij tot koning van Babbaldonië was gekroond, ontving hij het volgende briefje:

Ik heb je loopbaan gevolgd. Heb je het nu begrepen?

Het vrouwtje, dat je het sleuteltje gaf

Koning Pellar glimlachte toen hij deze woorden had gelezen. Hij was immers een volwassen man geworden en had al jaren geleden begrepen, dat het vrouwtje hem nooit een wondersleuteltje had gegeven, want het sleuteltje was heel gewoon van hout en bezat geen enkele macht. Zij had het alleen gebruikt bij wijze van list, om hem er toe te brengen in het vervolg altijd beleefd te zijn. Zijn beleefdheid en vriendelijkheid waren de werkelijke oorzaken van zijn voorspoed geweest.

 De kleine knutselaar

SERVETZAKJE VOOR BROER

Dit leuke servetzakje ga je voor broertje maken. Je zult zien hoe de kleine man zo'n fleurig handwerkje van jou op prijs stelt.

Vooral het grappige manneke zal hij steeds met veel plezier bekijken en.... hij is er al gauw trots op dat hij zelf zijn servet keurig opvouwen kan, zodat het precies in het mooie servetzakje past.

Je hebt er een lapje wit linnen of katoen voor nodig, van 46 cm lang en 21 cm breed. Je vouwt de strook linnen of katoen tot een zakje, zodat B op B valt.

Nu stik je de linker- en de rechterkant van het zakje dicht en keert het binnenste buiten, zodat de rafels aan de binnenkant zitten. De overslag zoom je om en met een flink warme bout strijk je het servetzakje glad.

Daarna neem je op dun doorschijnend papier de tekening over en tekent hem met behulp van carbonpapier op de overslag van het servetzakje. Voor het borduren gebruik je de volgende kleuren:

Ballonnen: *Rood, geel, groen, blauw* en *oranje.*

Voor de bloemen kun je dezelfde kleuren als van de ballonnen gebruiken.

Hoed, ceintuur en schoenen: *donkerbruin.*

Gezicht en handen: *rose.*

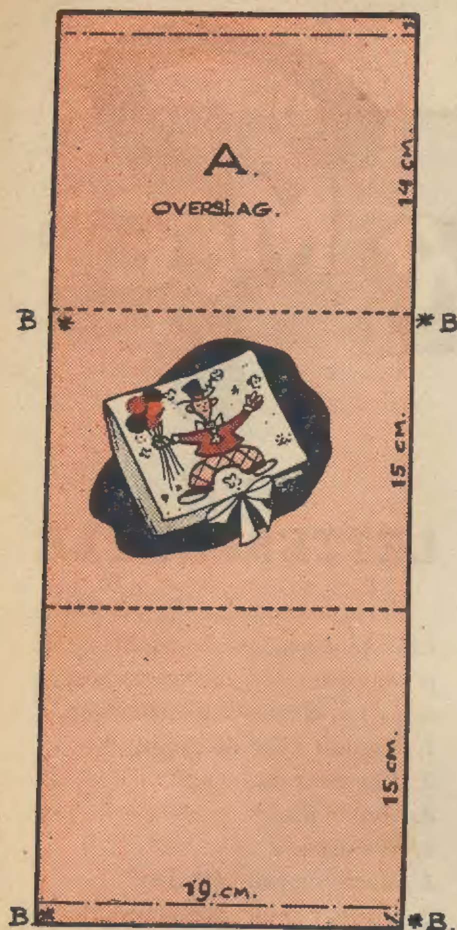
Jasje: *rood.*

Lint om de hoed, das, manchetten en slobkousen: *geel.*

Bloemsteeltjes en broek: *groen.*

Touwtjes van de ballonnen: *lichtbruin.*

Stippellijn: *donkerbruin.*

PROFESSOR B.W. ALS BOEKENLEGGER

Professor B. W. (onder ons gezegd *Boekenwurm*) neem je op dun doorschijnend papier over en tekent hem met behulp van carbonpapier op een stukje stevig tekenkarton.

Deze gewichtige heer ga je als volgt kleuren:

Brilmontuur, ogen, knopen op de jas en schoenen: *donkerbruin.*

Gezicht en handen: *rose.*

Letters op de hoed, ster op de jas, mond en boekomslagen: *rood.*

Haar, snor en baard: *donkergrijs.*

Jasje: *geel.*

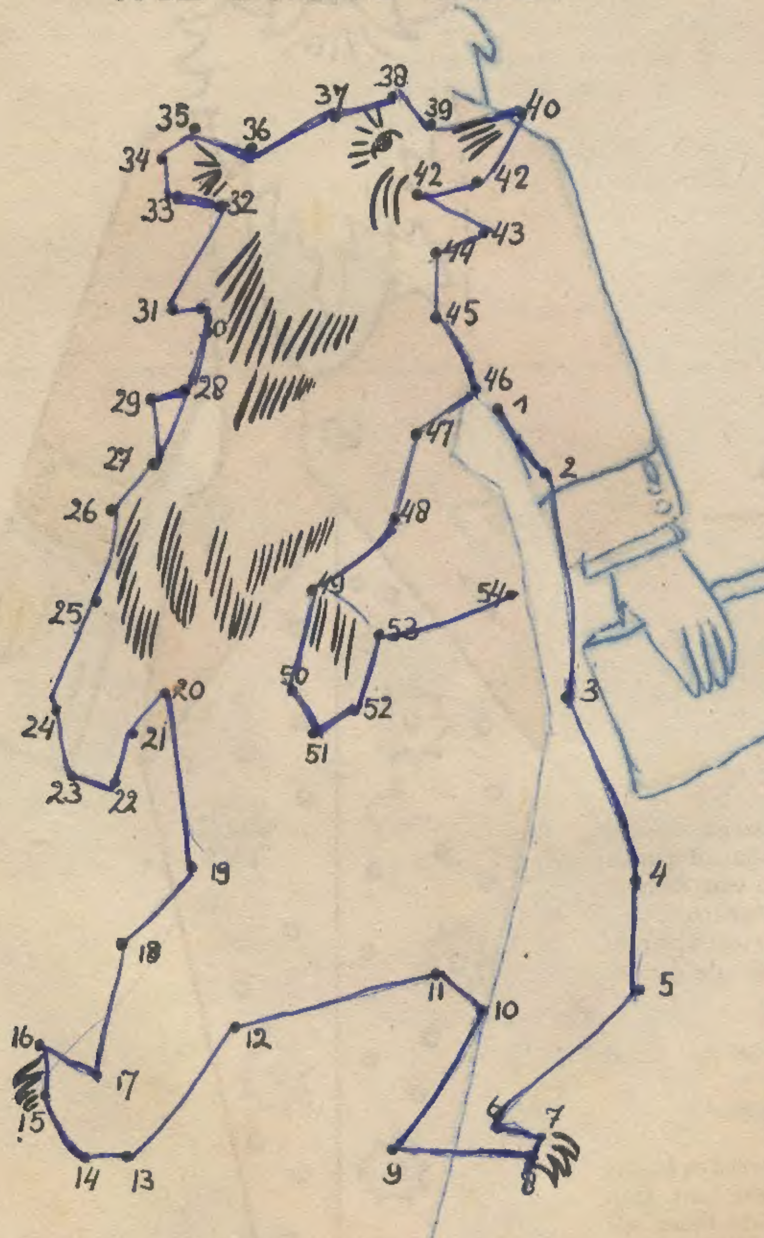
Sterren en noppen op de broek: *rood en blauw.*

Wanneer je met het verven klaar bent, knip je de professor langs zijn buitenste lijnen uit en knipt het papier bij de stippellijnen in.

De prof kan nu zijn armen over een bladzijde in je boek heenslaan en tevens een oogje in het zeil houden.

WIE PUZZELT ER MEE?

WIE DANST HIER?

Begin bij 1. Ga vandaar naar 2 en zo door tot het laatste getal. Dan heb je zelf een leuke tekening gemaakt, die je ook nog mag kleuren.

EEN LETTERPUZZLE

Vul in de eerste kolom, van boven naar beneden, een letter in, zodat je woorden krijgt, die beantwoorden aan de volgende omschrijvingen.

1. Voedsel voor de grond
2. Iets meer dan goed
3. Overblijfsel
4. Windstreek
5. Moet je nooit uithalen
6. Vroeger zeer gevreesde ziekte
7. Kleding
8. Soort examen

1	E	S	T
2	E	S	T
3	E	S	T
4	E	S	T
5	E	S	T
6	E	S	T
7	E	S	T
8	E	S	T

KRUISWOORDPUZZLE

Van links naar rechts:

1 Is lekker op het brood
4 Getal
8 Tegenovergestelde van moedig
10 Meisjesnaam
11 Blijft over als iets verbrand is
12 Dat wil zeggen, afgekort
14 Kade
15 Zangsolo's uit opera's
17 Een van de dagen van de week
19 Houten voorwerp, waarmee geluid wordt gemaakt
21 Muzieknoot
23 Onbehaaglijk koud
24 Voorzetsel
25 Bewoner van Ierland
27 Afkorting van horizontaal
28 Deel van het been
29 Bestaat uit 7 dagen

Van boven naar beneden:

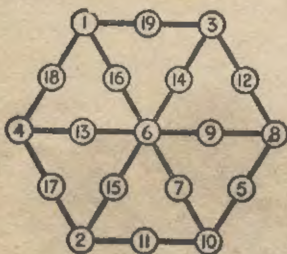
1 Lokaal op school
2 Heb je nodig om te vissen
3 Voorzetsel
5 Ingenieur
6 Boom
7 Heeft elk mens
9 Getal (het dubbele van 4 horizontaal)
12 Vuurspuwend dier
13 Draagt een rijpaard op zijn rug
15 Dikke gedeelte van een halm
16 Afkorting van salaris
19 Grote zeilboot en ook licht rijtuigje
20 Boom
22 Minder dan twee
24 Dicht, gesloten
26 Regiment Infanterie, afgekort
27 Uitroep

OPLOSSINGEN VAN DE PUZZLES UIT ONS VORIG NUMMER

Kruiswoordpuzzle

F	L	E	S		M	A	A	S
U	I	L		M		L	A	M
I	A		B	O	B		P	A
K		H	O	L	E	N		L
	M	A	T		R	A	M	
A		M	E	T	E	R		B
U	S		R	E	N		R	E
T	O	L		L		M	E	E
O	S	L	O		B	O	E	K

Cijferpuzzle

Legpuzzle

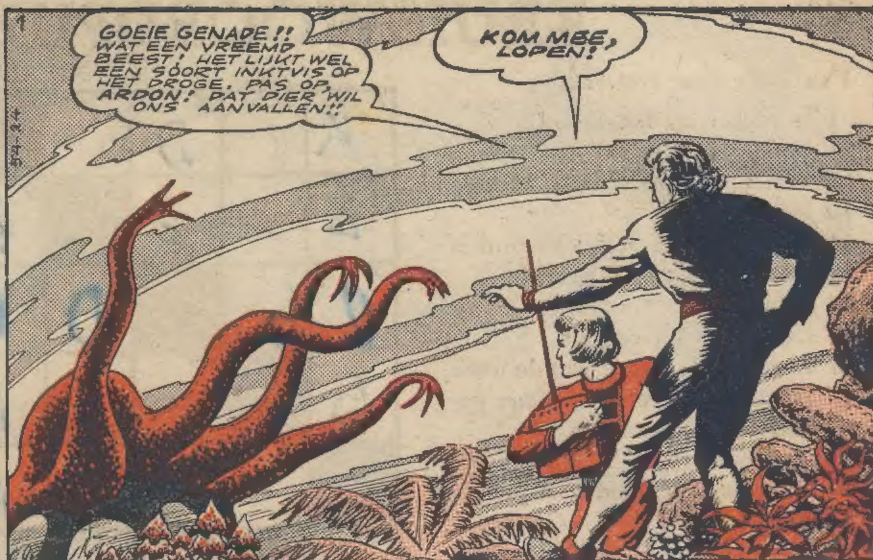
Raadsels

1. De toegangsprijs. 2. Omdat ze rond is. 3. Omdat zij er „te lang" in liggen. 4. De letter R. 5. Als het druipt. 6. De zon breekt door en de nacht valt.

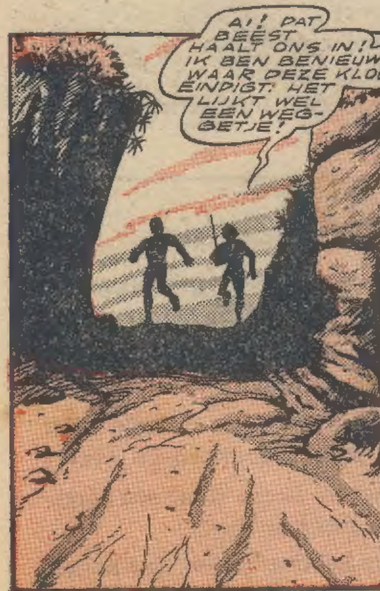
Raadseltjes

1. Hoe kun je een vijf kleiner maken door er een aan toe te voegen?
2. Wat wil niemand hebben en niemand verliezen?
3. Wat vermeerdert met de helft als je 't ondersteboven keert?
4. Waarom is een slang een zorgeloos dier?
5. Wat hebben katten, dat andere dieren niet hebben?

OLAF NOORD

1
GOEIE GENADE!! WAT EEN VREEMD BEEST! HET LIJKT WEL EEN SOORT INKTVIS OP HET DROGE. PAS OP, ARDON! DAT DIER WIL ONS AANVALLEN!!
KOM MEE, LOPEN!

2 ARDON EN ROBAN RENDEN DE BERG OP NAAR EEN HOGER GELEGEN ROTSWAND, DAAR AANGEKOMEN HIELDEN ZE HIJGEND STIL....
ALLE DUIVELS! HET MONSTER KOMT ONS ACHTERNA! VLUG, HIER HEEN!

AI! DAT BEEST HAALT ONS IN! IK BEN BENIEUWD WAAR DEZE KLOOF EINDIGT: HET LIJKT WEL EEN WEGBETJE!

4 DE MANNEN SNELDEN DOOR DE SMALLE ROTSKLOOF. AAN HET EIND GEKOMEN HIELDEN ZE VERSCHRIKT STIL. VOOR HEN WAS EEN DIEPE AFGROND WAARIN EEN DICHTE NEVEL HING....
KIJK DAAR! NOG TWEE VAN DIE MONSTERS! WE KUNNEN NIET VERDER!!
EN DAAR NOG MEER! EEN HEEL LEGER! WE ZITTEN INGESLOTEN!! WAT NU ?!?